

ESIMENE PEATÜKK

Jenny koputas haldusjuhi abi uksele ja ootas. Kell oli peaaegu kaks ja õhtusöök pidi algama kell seitse, nii et tal oli piisavalt aega personaliga tegelda ja kontrollida õhtusöögi ettevalmistusi Tähtsate Ninade (Jenny kutsus konverentsil osalejaid nii) esimeseks õhtuks.

„Jah? Sisse!“ Hää! tundus pisut närviline isegi läbi paksu tammepuust ukse.

Jenny kuuletus ja avastas end tüüpilisest St Bede'si kolledži ruumist. See oli veidi hämar, ehkki siin olid suured ja kõrged liugaknad, ning selle põhjuseks oli tõenäoliselt kogu see puit-tahveldis ja tumepruun raske mööbel. Kuna kolledž oli eksisteerinud umbes viis sajandit, oli tõenäoliselt üksjagu vilistlasi oma endisesse *alma mater*'isse jätnud suurel hulgal massiivseid ning nüüdseks ebapraktilisi mööblitükke ja sisustustarbeid, aga ka tunduvalt oodatumaid raamatuid, kunstikogusid ja muidugi kõige ihaldusväärsemana raha.

Kui Jenny St Bede'si saabus ja haldusjuhiga kohtus, kes oli ta palganud, oli ta viieminutilise vestluse järel mehega aru saanud, et kolledž otsib pidevalt rahastust. Rikkaid välismaiseid tudengeid meelitati siia peaaegu sündsusetu innuga ning tööstus- ja äriinstitutsioone peibutati ja ahistati, neile anti altkäemaksu ja Jenny poleks olnud sugugi üllatunud, kui neid ka šantažeeriti tudengitele stipendiume, toetusi ja töökohti pakkuma. Kõik see oli haldusjuhi nukra selgituse järgi kaugel sellest, mis toimus keskajal, kui aristokraadid iga hinna eest üritasid oma järeltulijaid Oxfordi saata ja olid valmis selleks kolledžite rahakirste täitma.

Jenny järeldas sellest, et mees oli õppinud ajalugu ja et ta oli kogu õpingute aja tegelenud peaaegu ainult raha kerjamisega.

Nii et asjaolu, et taksidermistide ühingul, mis siin oma iga-aastast konverentsi pidas, oli mitmeid jõukaid liikmeid, kes olid valmis kõrget osalustasu maksma, selgitas paljusid neid asju, mis olid Jennyt üllatanud.

Loomulikult oli haldusjuht – üks kolledži juhtkonna tähtsamaid liikmeid koos direktori, kes oli tiitliga jõukas ettevõtja ja ootas pensionile pääsemist, ja finantsjuhiga, kes oli endine valitsuse minister ega teinud tött-öelda suurt midagi – liiga tähtis isik, et tegelda suvekonverentsidega. Niisiis oli Jennyle öeldud, et igapäevastes küsimustes peab ta pöörduma haldusjuhi abi poole. Mees, kes tõstis murelikult kipras ilmel pilgu ja kelle sõrmeküüned olid lihani ära näritud, tundus hädasti vajavat pisut poputamist.

Nimesilt uksel ütles, et tema nimi on Arthur McIntyre, humanitaarteaduste bakalaureus ja magister. Jenny oletas, et mees on viiekümnendate eluaastate alguses, tema lühikesed tumedad juuksed olid hakanud hõrenema. Võib-olla oli ta pelgalt selle tasakaalustamiseks kasvanud endale üsnagi lopsakad vuntsid. Sel hetkel piidles mees oma hallikaspruunide porikarva silmadega Jennyt üllatunult ja kohkunult.

Kui ta ebakindlalt tõusis, taipas Jenny kohe, milles asi. Ta kõrgus umbes 150-sentimeetrise või paar sentimeetrit pikema mehe kohal ja astus kohe lähemale, naeratas säravalt, tõmbas laua alt tooli välja ja istus, sirutades käe ette.

„Tere, doktor McIntyre, mina olen Jenny Starling. Tegelen sellel suvel konverentside toitlustamisega. Mõtlesin, et tulen tutvustan ennast. Ehk on haldusjuht mind maininud?“

Väikese mehe näole tekkis kohe kergendust ja mõistmist väljendav ilme ning ta võttis Jenny pakutud käe vastu naeratades ja istus seejärel. „Oo jaa, loomulikult. Mina olen lihtsalt härra. Mitte doktor.“

„Vabandust,“ ütles Jenny. Ehkki ta teadis mehe nimesildi järgi, et haldusjuhi abi ei ole doktorikraadiga, olid peaaegu kõik siin kohatud inimesed, raamatukoguhoidja sealhulgas, mingit sorti „doktorid“. Ja selleks ei pidanud olema geenius, mõistmaks, et üsna heidutav – ja alandav – tunne võis olla üks vähestest selles peenes luigetiigis ringi ujuvates härradest või prouadest.

„Jah, loomulikult on haldusjuht teid mulle maininud. Loodetavasti on kõik hästi. Kas teie tuba on vastuvõetav?“ küsis mees murelikult.

„Oo jaa, väga, tänan küsimast,“ vastas Jenny siiralt. Seal oli võimas baldahhiinvoodi ja tugevad tugitoolid, riidekapp ja kummut, mis võtsid enda alla suure osa ühest seinast. Ehkki suur pruun mööbel ei olnud enam väga moekas, oli see midagi sellist, mille peale tema kasvu naisterahvas kunagi nina ei kirtsutanud.

„Suurepärane, suurepärane. Nii et te olete siis köögi-personaliga kohtunud ja suhelnud?“ küsis Arthur McIntyre Jenny meelest pisut närviliselt.

„Oo jaa. Nad on väga sõbralikud ja abivalmis. Tean, et peakokk tegi asju omamoodi ja ma ei kavatse kõike muutma hakata,“ kinnitas Jenny seekord mitte päris ausalt.

Tõtt-öelda oli köögipersonaliga kohtumine olnud tava-pärane vastastikune hindamine. Nemad tahtsid kahtlemata teada, millise iseloomuga tema on, ja, mis peamine, kui lihtne on teda tüsata. Jenny oli üritanud eraldada lullilööjaid professionaalidest ja hoolitseda selle eest, et kõik parimad tööd saaksid õiglaselt jagatud. Ja näidata neile, kes on boss äärmiselt viisakal moel. Kuna tal polnud kunagi inimestega läbisaamisega probleeme olnud ja samas oli ta alati saanud oma tahtmise, jõudsid nad kiiresti vastastikuse sõbra-liku suhtluseni.

Seda justkui tunnetades lõõgastus Arthur McIntyre pisut. „Oo, väga tore, et kõik sujub,“ sõnas ta. Kahtlemata oleks olnud tema ülesandeks see probleem ära lahendada, kui ei oleks sujunud.

Jenny naeratas leebelt ja mõtlikult. Miski mehe väsinud hääles ütles talle, et McIntyre pole oma tööga päris rahul. Ja sai ka aru, et suure ja vana kolledži, nagu St Bede's, haldusjuhi abi töö võib olla tõsine vastutus. Haldusosakond vastutas kolledži igapäevase töökorralduse ja ülalpidamise eest, mis pidi olema lõputu töö. Nad pidid tegelema hoonete ja maa-ala korras-hoiuga, aga lisaks korraldama söögitegemist ja koristamist, mille eest vastutasid kohapealsed töötajad ehk „skaudid,“ nagu neid mingil arusaamatul põhjusel kutsuti. Ja kuna haldusjuht ise tegeles nähtavasti korjandusega, oli selge, kelle õlgadele kogu ülejäänud töö raskus langes.

„Mõtlesin, et tahate ehk mu eelarveplaane esimese konverentsi jaoks võimalikult kiiresti näha,“ sõnas Jenny ning ulatas üle laua prinditud menüüde ja kulude paberilehed, mille Arthur McIntyre innukalt vastu võttis ja mida üle vaatama asus.

„Oo jaa, tänan teid. Kahtlemata ütles haldusjuht teile, kui tähtis on etteantud eelarvet mitte ületada.“

Jenny noogutas. „Arvan, et näete ka ise, et kõik on korras,“ sõnas ta leebelt, ent kindlalt. Väike mehike heitis talle kiire, üllatavalt terase pilgu, ja naeratas siis kuidagi kibestunud. Jenny hakkas kergelt kohkunult arutlema, kas oli jätnud üleolevama mulje, kui oli kavatsenud.

„Vabandust, loodetavasti ei tundunud ma ebaviisakas,“ vabandas ta kohe. „Pidasin lihtsalt silmas seda, et olen harjunud toiduainete ja rahaga ümber käima, ja et te ei pea muretsema.“

Ent Arthur McIntyre rehmas põlglikult käega, mis pidi jätma muretu mulje. „Ei, ei, asi pole selles. Ma ei kahtle teie võimetes sugugi, preili Starling, vastupidi. Mõtlesin lihtsalt, et haldusjuht

oskab lihtsasti tõelisi pärleid ära tunda. Te olete ilmselgelt selleks tööks ideaalne inimene. Soovin vaid, et mul oleks samasugune inimeste läbinägemisoskus.“

„Aa, ta on üks selline, jah?“ tähendas Jenny teadvalt naeratades. Südame alt kiskus tegelikult natuke õõnsaks. Oli selge, et see väike abi tundis end saamatuna ja tõenäoliselt põlgas ta oma ülemust kogu hingest. See polnud muidugi Jenny asi, kui ta just mingi sisetüli keskele ei satu ega pea pooli valima.

Ilmselgelt tasus mehikesele natuke mett moka peale määrida. „Ja palun öelge mulle Jenny. Teate, ma ei talu selliseid inimesi, kes alati kõike õigesti teevad. Mu vanaema ütles, et need on sellised inimesed, kes kukuvad sõnnikuhunnikusse ja tulevad ka sealt välja roosilõhnalisena.“

Arthur McIntyre porikarva silmad hakkasid sädelema ja kitsad õlad lõõgastusid pisut. „Palun öelge mulle Art. Peaaegu kõik teised siin kutsuvad mind nii kas siis vahetult või tagaselja.“ Mees ütles seda natuke liiga kibestunult, et see naljakas oleks, ja Jenny naeratas kergelt, otsustades tavapärase taktitundega, et nüüd on vaja teemat vahetada.

„Kas me kohtume õhtusöögi ajal, Art? Ma ei saanud haldusjuhi jutust päriselt aru, kas kolledži töötajad õhtustavad konverentside ajal suures saalis.“

„Oo ei. Enamus õppejõude lahkub kohe, kui viimane semester läbi saab, ja me ei näe neid enne mihkclipäeva. Direktor on minu teada Kuala Lumpuris ja üritab seal hankida mingit uurimisstipendiumide sponsorit kookospähkliärist. Või oli see kautšuk?“

Jenny pilgutas silmi. Kahtlemata aeti Oxfordis asju oma-moodi.

„Nii et te ei õhtusta meiega?“ küsis ta uuesti. Ta tahtis sööjate arvus kindel olla.

„Oo jaa, mina õhtustan. Noh, enamasti igatahes. Minu kolm nappi puhkusenädalat on alles augustis. Ja teisi võib ka

paar tükki kohal olla. Klassikalise filoloogia emeriitprofessor on kindlasti kohal. Ta on 92 ja väga terane ning pole vist oma kümme aastat kolledži maa-alalt lahkunud. Järele mõeldes võib ta topiste valmistamist põnevaks pidada. Arvatavasti räägib neile sellest, kuidas Platon seda oleks teinud. Või midagi säärast.“

Jenny muigas. „Ootan juba temaga kohtumist. Loodetavasti maitseb talle homaarisupp.“

Nagu kõikide Oxfordi kolledžite söögisaale, nii kutsuti ka siin seda kohta, kus tudengid ja õppejõud söömas käisid, lihtsalt „saaliks“.

Neli ja pool tundi hiljem mõtles Jenny, et St Bede'si saal on vapustav. See oli tohutu ruum, üks sein oli maast laeni akendega, nii et seda lausa pidi vahtima jääma. Akende taga oli laitmatult hoolitsetud kolledži maa-ala täis värve, pakkudes sobivalt suursugust ja formaalset tausta.

Laes rippus võrdsete vahedega kolm suurt lühtrit, heites hajusat kristallipeegeldusega valgust tumesinisele vaibale. Saali seinte ääres oli paralleelselt kaks rida pikki puust laudu, mis olid vanad, aga nii hästi poleeritud ja lakitud, et tundusid peaaegu mustad, ja mille taga tavaliselt sõid tudengid. Kõrgem laud, kus tavaliselt sõid õppejõud, asus saali veidi kõrgendatud lava ühes otsas. Ühesugused pehmendustega ja nikerdatud toolid – rohkem kui sada tükki? – ääristasid laudu. Seintel olid endiste direktorite ja muidu väarikate härrade suured portreed ning eelmise sajandi lõpust ka väarikate prouade portreed.

Jenny teadis, et Somerville'i kolledž, mis asus siit veidi eemal ja mis oli kunagine tütarlaste kolledž, võis kiidelda oma vilistlaste seas Margaret Thatcheri ja krimikirjaniku

Dorothy L. Sayersiga. St Bede'sis olid käinud aga kunagised peaministrid ja romaanikirjanikud, lisaks paar kuulsat kunstnikku, mitu Nobeli preemia laureaati ja ettevõtjat, üks nupust nikastanud krahv ja üks tuntud moraalilage seelikukütt, Keatsi sõber.

Jenny peatus ja pilgutas ühe portree kunstniku nime nähes silmi. See ei saa ju ometi originaal olla? See on väärt ... Ta neelatas.

Kuni mõte alles üritas seedida portree väärtust, kontrollis tema professionaalne pool lauakatteid ega leidnud mingeid puudusi. Ta polnud seda ka oodanud. Skaudid oli selles mängus vanad kalad ja vajasis Jennyt ainult menüü koostamiseks, väljendamaks arvamust serverimise osas ja et ta suurema osa ajast neil jalust hoiaks.

See aga ei takistanud Jennyt köögis pikki õnnelikke tunde veetmast, valmistades osasid roogasid isiklikult. Piiratud eelarvega saajale sööjale neljakäigulise õhtusöögi pakkumine oli olnud paras pähkel, ent ta sai kõigest hoolimata valmis isuäratavad road, mis nägid taldrikul head välja ja sobisid ka kõige blaseerunumale või konservatiivsemale sööjale.

Ta oli kindel, et oli sellega hakkama saanud. Nüüd, kui Tähtsad Ninad parimates riides saabuma hakkasid, et konverentsi nii-öelda suure pauguga alustada, saab ta oma silmaga näha, kas see tasakaal on paigas.

Esimesed saabujad hakkasid ringi käima ja pikkadelt laudadelt oma nime otsima. Kui koht oli leitud, võtsid nad kätte söögi juurde pakutava veini klaasi – ainult esimesel õhtul ja ainult üks klaasitäis – ning süvenesid jutuajamistesse. Jenny oli pidanud seda ihnsaks, aga haldusjuht oli öelnud, et tudengite puhkeruumis on alkoholilooga baar ja mängude tuba ning see oli ka konverentsil osalejatele vaba aja veetmiseks mõeldud ala. Välja ütlematagi oli selge see, et kogu raha, mille osalejad kahtlemata

kallis baaris kulutavad, läheb kolledži arvele, nii et tasuta joogid peavad seega olema rangelt piiratud.

Jenny oletas, et enamik külalisi suundub pärast sööki joonelt baari, et lisa saada.

Ta naeratas ja noogutas inimestele, kes teda tervitasid, ja vaatas siis kella. Õhtusöök pidi algama kell seitse ja ta tahtis selle algust näha. Kokk soovis kuulda eelroa kohta tehtud kommentaare.

„Tere, te tundute tuttav. Olete kolledžist, eks? Või meie uus liige?“

Jenny pöördus ning nägi pikka kõhna liivakarva juuste ja suurte ilusate pruunide silmadega noort meest end vaatamas.

Mees sirutas suure asjaliku moega ette tedretähnlike käe. „Ian Glendower. Üritan spetsialiseeruda mere- ja magevee loomadele.“ Ta naeratas laialt. „Teisisõnu, kui te püüate nii suure haugi ...“ ta ajas käed laiali, „... ja see pole see, mis minema pääses, ja te tahate, et sellest tehtaks topis ning see pandaks antiiksesse või eritellimusel tehtud klaasvitriini, pöörduge minu poole.“

Jenny naeratas. „Ma ise küll kalal ei käi, aga kui teil on visiitkaarti, soovitan teid kõigile, kellega kokku satun ja kel on parasjagu mõni karpkala üle.“

Ian naeratas ja pistis käe pintsaku rinnataskusse ning võttis sealt visiitkaardi. „Teeme nii. Ja ma pole pirtsakas. See võib olla ka lepamaim, kui muud õnge otsa ei jää. Meil on praegu rasked ajad. Üks mu sõber hakkas hiljuti tegelema halloravate topistega ühe Harrogate'i õnnetu ekstsentriku jaoks. Ta käib kohalikes parkides nende korjuseid otsimas.“

Jenny raputas kurvalt pead. „Pankuritel on palju, mille eest vabandust paluda,“ nõustus ta tõsiselt. „Ja ma töötan kolledžis. Olen kokk, nii et kui teil on toidu kohta midagi öelda, siis palun öelge seda otse mulle.“

„Selge. Terekest, kaunitar!“ Jenny, kes oletas õigesti, et see ootamatu nimetus polnud mõeldud talle, pöördus ja nägi enda taga noort naist. Temast mõned sentimeetrid lühemal naisel olid pikad paksud pruunid juuksed ja suured säravsinised silmad. Jenny mõtles, et tema silmad on kahtlemata erakordsed, ja hetkel plagistas uustulnuk Iani poole ripsmetega.

„Seal sa oledki. Arvasin, et kaotasid su silmist,“ ütles naine ja heitis Jennyle hindava kiirpilgu. Kuna uuel tulijal oli seljas kallis pükskostüüm, mis oli väga ilusat vasekarva, jalas Jimmy Choo kingad ja ta kandis hinnalisi ehteid, sai Jenny kähku aru, et noor naine kalkuleerib tema riituse hinda, mitte ei vaata üle tõsist konkurenti oma mehele.

Jennyl oli seljas must pikk seelik, mis oli mõeldud vaid tööl kandmiseks, ja kunstsiidist mündiroheline pluus, mõlemad ostetud tavalisest kaubamajast.

Seega polnud ta väärt küünte välja ajamist. „See on minu kihlatu Pippa Foxton,“ tutvustas Ian Glendower.

„Mitte enne, kui sõrmus on sõrmes,“ lisis Pippa kohe teravalt. Ilmselt oli see tema tavapärane vastulause, sest Ian naeratas heatahtlikult ja võttis lonksu veini.

„Ära muretse, ma kogun raha sädeleva ehte jaoks, mis on Hope'i teemandi suurune. Noh, vähemalt selle ülemise vasaku nurga suuruse,“ lubas mees naisele rutakalt.

„Oo! Kas Hope'i teemandil on ülemine vasak nurk?“ küsis Pippa seepeale ja sirutas käe, napsas oma kallimalt tema ainsa tasuta klaasi veini ja jõi pool sellest muljetavaldavalt kiire lonksuga ära.

„Hei, võta endale oma,“ urises Ian veel laiemalt naerates, aga ei üritanud klaasi tagasi võtta. Kuna Jenny oletas, et tegemist on odava lurriga, sai ta mehest aru.

„Ma ei tea, kas üldse saan klaasitäie. Kuna ma ei ole ...“ Pippa naaldus lähemale, et sosistada nii valjusti, et kõik lähiümbruses kuulsid, „... päris liige.“

Ian raputas pead ja pööritas silmi, aga Jenny pani tähele, et ta vaatas siiski kähku ringi. Nähes, et Jenny kergitab küsivalt kulmu, kehtas mees õlgu. „Ma smugeldasin Pippa vale abil sisse,“ tunnistas ta.

„Ta ei olegi taksidermist?“ küsis Jenny, aga nii vaikselt, et ainult lähedal seisvad inimesed seda kuulsid.

„No ei!“ Pippa norsatas. „Ma olen pagar.“

Jenny, kes oli otsustanud, et Pippa Foxton ei meeldi talle eriti, avastas end nüüd selles otsuses kahtlemas. „Pagar? Tõesti? Kas kondiitritooted, saiad?“

„Mõlemad. Traditsiooniline või uus koolkond, Elite’is teeme kõike.“

„Elite?“ küsis Jenny. „Ma vist ei tea seda.“

„Me alles alustasime Leedsis. Oleme veel väike pagari-töökoda, aga laieneme kiiresti. Otsime nišiturgu eritellimusel valmistatud tortidega – no näiteks lahutusetort, mille peal on martsipanist naine või mees pakitud kohvriga. Pankrotitordid, ebaharilikud asjad. Meie peadekoraator sai äsja tellimuse teha rohkem kui meetri kõrgune kosmoselaev ühele rikkale poisile, kes tahab suurena astronautiks saada.“

„Ahaa,“ sõnas Jenny.

„Mina tahaksin kunagi sama teha, sellega teenib kõvasti, aga hetkel olen redeli alumisel pulgal ning küpsetan biskviite ja muid tavalisemaid asju, mida me teeme.“

Tema punaste huulte nurgad vajusid alla ja ta jõi klaasi kähku tühjaks.

„Aga kui keegi küsib, siis ta kaalub topiste tegemist ja klubiga liitumist,“ lisas Ian, pilgutades Jennyle silma. „Eriti kui Vicki Voight või see vana lobamokk Maurice Raine küsivad.“

„Oh, Maurice on normaalne,“ sõnas Pippa muretult. Ta tõstis nimetissõrme püsti ja kõverdas seda õrritavalt. „Suudan ta lihtsasti ümber selle mässida.“

„Jah, panin tähele,“ vastas Ian ilmetult. „Hoiatame temast eemale, Pip. Tõsiselt ka. Tal on naiste osas teatav maine, saad aru küll, ja ta võib olla üsna ebameeldiv. Küsi kellelt tahes. Võin eksida, aga mul on tunne, et temal ja Vickil on praegu millegi pärast maid jagada. Teravad ja vargsed sosistamised ja teineteisele tapvate pilkude heitmine.“

„Tõesti? Milles asi?“ küsis Pippa innukalt.

„Vabandust,“ sõnas Ian Jenny poole pöördudes. „Klubi klatš. Vicki on meie laekur ja sekretär – tema selle konverentsi korraldaski. Ja Maurice on klubi esimees. Ja täielik jutuveski,“ lisas ta seekord oma tulevasele kihlatule. „Tõsiselt, Pip, ma ei saa aru, kuidas sa suudad tema igavat vada kuulata,“ kurtis mees.

„Sina vatrast praegu igavalt,“ lausus Pippa kuivalt. „Ole nüüd kallid ja too mulle veel seda jõledat veini, üks ole?“

Vaevalt küll, mõtles Jenny, oletades, et kas haldusjuht isiklikult või Art McIntyre oli kindlasti skautidele selgeks teinud, et iga osaleja saab ainult ühe klaasitäie. Neil peab olema seega nägude peale hea mälu? „Pean ringi käima ja laudadega tegelema,“ sõnas Jenny. „Mina olen kokk,“ lisas ta, kui Pippa talle kohkunud pilgu heitis.

„Oh! Vabandust, ma arvasin, et te olete ka toppija.“

Jenny pilgutas silmi, taipas siis ja naeratas. „Ei, ma ei topi surnud loomade sisse vatti – topin elus inimeste sisse head toitu!“

„Me ei kasuta vatti,“ ütles Ian ja Pippa haaras dramaatiliselt Jenny käest kinni.

„Kähku, põgenege enne, kui ta hakkab teile kirjeldama veriseid üksikasju, mida toppijad *kasutavad!*“

Ian naeris, Jenny naeratas kuulekalt, vabastas oma käe ja jättis paari omaette.

Ta mõtles, et nad on kena paar, aga miski neis mõlemas oli talle veidi vastu hakanud. Ta keelas endal olemast selline toriseja, vaatas laudadel olevad kaunistused üle ega leidnud ühtegi pudenenud kroonlehte ega viltust valget küünalt.

Tore.

Ent tema pilk peatus kenal umbes kolmekümneaastasel mehel, kes seisis ukse juures. Mees oli üle 180 sentimeetri pikk, tumedate juuste ja šokolaadipruunide silmadega ning Jenny nägi, et mehe pilk libises temast üle ja hakkas edasi liikuma, aga pöördus siis tagasi.

Jenny oli sellise asjaga harjunud. Ta teadis, et ta on rabava välimusega, moodsa maitse jaoks liiga kurvikas, ja et mehed olid temast ootamatult kütkestatud. Vahel kasutas ta sellist häämingut ära, kui tal selleks tuju tuli.

Ta arutles endamisi, kas kena võõras oli abielus või suhtes, mis tähendas, et ta peab mehest eemale hoidma. Siis nägi Jenny kellaega ja kõik flirtimismõtted kadusid. Kell hakkas seitse saama. Ta peab minema kööki, et eelrooga taldrikutele sättima hakata.

Jenny lahkus kiiresti ja nõtkelt kõndides ruumist, nii et pikk pruunide silmade ja juustega mees jäi talle kergelt ammuli sui järele vahtima.

Kell oli peaaegu kümme, kui Jenny saali tagasi läks. Esimene õhtusöök oli möödunud edukalt ja ta oli tagasi koos skautidega, et pakkuda kohvi ja piparmündikomme. Ta nägi, et enamik inimesi istub laudade taga, näol rahulolev ilme, mis tähistas täis ja rõõmsat kõhtu.

Inimesed hakkasid rühmadesse kogunema, kohvitassid käes, ja Jenny liikus aeglaselt ringi, kuulates häbitult kommentaare toidu kohta. Neid oli palju ja kõik olid positiivsed.

Noh, peale ühe õnnetu tegelase, kes ilmselgelt ei teadnud, kuidas Lyoni kartuleid serveeritakse. See pani Jenny kurvalt pead vangutama.

Üldiselt oli ta rahul.

Ta võttis endale tassitäie kohvi, mida ilmselgelt üle ei loetud, ja avastas, et tema tähelepanu köidab vali üleolev hääl.

See kuulus viiekümnendates eluaastates mehele, kes oli kunagi olnud sale ja heas vormis, ent hakkas nüüd vähehaaval lodevamaks muutuma. Ent muus osas oli ta endiselt väga kena välimusega, väärικalt paksude halliseguste juuste ja hoolitsetud kitsehabemega, mis sobis tema veidi kitsa näoga. Erksinised silmad olid jahmatavalt valvsad ja kergelt päevitunud jume tõi need esile. Ta oli kas hiljuti välismaal käinud või siis üks selliseid mehi, kes käis regulaarselt solaariumis – või kasutas isepruunistavat kreemi.

Mehel oli andunud publik, kes koosnes peamiselt naisterahvastest, nagu Jenny kerge hapu muigega märkas, ja kuna tegemist oli ilmselgelt inimesega, kellele meeldis ennast kõnelemas kuulata, jäi ka Jenny tahtmatult meest kuulama.

„Loomulikult jääb Hutchings üheks parimatest. Selle rajas 1860ndatel suur Victoria-aegne taksidermist James Hutchings. Tema pojad James, keda tuntakse nimega Fred, Walter ja isegi tütar Poppy käisid mõistagi oma kuulsa isa jälgedes. Nad on tuntud oma rebaste, aga ka haruldaste lindude poolest, kes lasti maha Ceredigionis.“

„Seda ma ei teadnudki,“ julges üks vapper hing suurmehe loengut segada.

„Oo jaa. Nende töökoda asus Bath Streetil ja hiljem Corporation Streetil.“

„Kas see on Yorkis? Või Leedsis?“ küsis väikest kasvu hääbuva iluga heledapäine naine kulmu kortsutades. „Ma ei tunne neid nimesid. Või on need ümber nimetatud?“

Suurt kasvu mees vaatas naist haletsuse, põlguse ja seksuaalse huviga. See ajas Jenny otsekohe turri, ent blond naine itsitas ja läks mehe säravate siniste silmade pilgu all puheville.

„Ei kumbagi, mu kallis Marjorie. Hutchings rajati Aberystwythis.“

Enamik kuulajad naeris kaaslaste teadmatuse peale.

„Ära muretse, Marjorie,“ ütles naise sõbranna, liibuva pluusiga täidlane punapea. „Mitte keegi ei tea Hutchingsist rohkem kui Maurice. Ta on ühega neist suguluses.“

„Mida ta ei unusta korrutamast,“ kuulis Jenny kedagi tüdinult pomisemas ja pöördus muiates.

„Ainult paraku kaugelt, ainult kaugelt,“ väitis Maurice Raines tagasihoidlikult. „Enamike inimeste jaoks on Victoria-aegsete taksidermistide juures kõige paelumaks nende kinnismõte seoses kõige kummalisega ja Hutchings polnud teistest erinev. Nad on tuntud eriliste topiste poolest, näiteks kahe peaga vasikas.“

Jenny, kes oli piisavalt kuulnud, vabises ja liikus edasi. Ta jõi oma leige kohvi lõpuni ja pani tassi tühjale lauale.

„Oo ei, ta ei jahvata endiselt oma kuulsatest esivanematest?“ kuulis ta paremal üht naist kaaslastele ütlemas. Jenny pöördus ja pilk leebus veidi, kui märkas varem nähtud pikka kena meest, kes vestles hästisäilinud tüsedapoolse naisterahvaga, kel olid pikad paksud meekarva juuksed ja hoolikalt meigitud pruunid silmad.

„Kahjuks küll,“ vastas mees. Märgates üle kaaslanna õla Jennyt, naeratas ta ettevaatlikult.

Jenny haaras kutschest kinni ja astus lähemale.

„Tere. Kuidas õhtusöök oli?“ küsis ta asja kallale asudes.

Heledapäine naine võpatas kergelt, pilk kerkis, kuni jõudis Jenny silmadeni, ja üle naise näo libises kerge hämmeldus. Nagu paljud väikest kasvu naised, ei osanud ka tema Jenny kasvule reageerida.

„Õhtusöök oli üllatavalt maitsev,“ vastas naine ebakindlalt. „Sellistel konverentsidel ei ootagi keegi midagi erilist. Üleküpsenud ja ka maitsetud köögiviljad, aga seekord vastas reklaambukletis kiidetud söök tegelikkusele.“

Jenny naeratas. „Muusika minu kõrvadele. Mina valmistasin selle.“ Ta sirutas käes. „Jenny Starling. Olen suvel St Bede’si peakokk.“

„Oo! Proua Vicki Voight. Olen meie väikese klubi laekur, paraku.“ Vicki naeratas laialt, aga Jenny pani tähele, et tema pilk on siiralt väsinud.

Jenny surus tema kätt. „Meeldiv kohtuda.“

„Ja see on James Raye.“

Jenny võttis mehe käest kinni ja hoidis seda veidi kauem kui vaja. „Meeldiv kohtuda,“ ütles ta. Ja mõtles seda tõsiselt. Mehel polnud abielusõrmust. See muidugi ei tähendanud moodsal ajal midagi, aga vähemasti oli see paljutootav algus. Nagu ka ilmselgelt huvitunud pilk šokolaadipruunides silmades.

„Samad sõnad. Väga meeldiv,“ vastas mees kuidagi kohmakalt. „Ja õhtusöök oli suurepärane. Kammkarbid olid imehead.“

Jenny, kellele isegi meeldisid kena mehe puhul teatavad väljendumisraskused, naeratas silmade särades. „Enamik inimesi tõrjub meelitusi, aga minul isiklikult pole nende vastu midagi.“

James Raye naeris. „Pean seda meeles.“

Jenny pigem tundis kui nägi, et Vicki Voight tema kõrval niheles, ja arutles, kas nad on paar. Sel juhul peab ta tagasi tõmbama.

„Kas teie abikaasa on siin, proua Voight?“ küsis ta meeldival häälel.

„Geoff? Taevast halasta, ei. Ta ei oleks mingi hinna eest nõus mõnele meie konverentsile tulema.“

„Hea ongi,“ lisas James. „Muidu teeks see kamp temast topise ja kinnitaks seinale enne, kui ta arugi saab.“

Jenny turtsatas naerma ja Vicki andis mehele mängleva laksu vastu käsivart. „Ära unusta, et ka sina oled selle kamba liige,“ manitses ta.

„Ära parem meenuta. Kuidas sa mind selle hobiga tegelema veensid?“ küsis James, vaadates Vickit lõbustatult.

„Sa olid igavusest suremas ja pärast lahutust omadega puntras. Ära üritagi seda eitada. Haarasid võimalusest inimeste sekka pääseda ja uute inimestega kohtuda.“

Jenny ajas kõrvad kikki. Või hiljuti lahutatud?

„Seda küll, aga ma ei tea, kas see ikka on minu jaoks,“ vastas James. „Ma pole seni oma taksidermistidest kaaslastele muljet avaldanud. Minu kodukass ei olnud eriline saavutus.“

Jenny pilgutas silmi. Okei. Parempare on mitte küsida.

„Oh, selleks on vaja harjutada. Aastaid, kui uskuda Maurice’i,“ vastas Vicki. „Oleksid pidanud minu esimesi katsetusi nägema, aga ausõna, see mees on enda arvates ainus, kes oskab tiigritopist teha.“

Jenny pilgutas taas silmi.

„Üks kohalik loomapark arvab, et nende kõige vanem tiiger viskab varsti sussid püsti ja ühe Cumbria ülikooli loodusteaduskond on maininud, et tahaks selle ära osta ja seda topisena õppevahendina kasutada,“ selgitas James tema nägu nähes. „Kui tiigreid looduses samamoodi edasi salakütitakse, on surnud tiigri topis arvatavasti ainus tiiger, mida järgmine põlvkond näeb,“ lisas ta mornilt.

„James on meil ökosõdalane,“ selgitas Vicki veidi hapult.

Jenny noogutas. Mees võib tema emaga tuttav olla. Ema oli arvatavasti telgiga kusagil metsas ja päästis ümbersõidule ette jäävaid puid. „Ja kas Maurice saab selle töö endale?“ küsis ta uudishimulikult.

„Oh, Greater Ribble’ilt ja veel paarilt ühingult on selle kohta uuritud, aga meie oleme kindlasti kõige vanem ja parem ühing. Meil on kuus liiget, kel on endal topiste tegemise firma. Meil on ka hea maine,“ jätkas Vicki enesekindlalt. „Ja ei, Maurice ei ole ainus, kes suudab seda tööd teha. Paar inimest on veel. No vähemalt neli, aga kuna Maurice on selline nagu on, saab ta selle kindlasti endale.“

Jenny, kes tundis endal Jamesi hindavat pilku, arutles, kuidas viisakalt ennast ja seda seksikalt lahutatud mehepoega Vickist eemale sokutada, aga enne kui ta midagi välja jõudis mõelda, tõi Vicki järsku kuuldavale lakoonilise ja ehmatava vandesõna.

„Kus vanakurjast rääkida,“ lisas naine ja manas näole võltsi naeratuse. Jenny pöördus ega olnud sugugi üllatunud, nähes Maurice Rainesi nende poole tulemas.

Maurice keskendus kohe Jennyle ja tema säravsiniste silmade pilk libises naisest üle selge huviga.

Jenny ohkas raskelt. Oli seda nüüd vaja, kui ta kavatses Jamesiga suhet arendada – vananev seelikukütt, kelle ambitsioonid olid selgelt liiga lennukad.

„Maurice,“ ütles Vicki ilmetult. „Jamesi sa ju tead?“

„Ei saa öelda, et teaksin,“ vastas Maurice energiliselt. „Algaja?“

„Jah. Olen vaid paar kuud liige olnud.“

„Oled juba palju teinud?“

„Kassi. Paar kala. Tegelen hetkel maisi-roninastikuga.“

Maurice heitis nastiku peale käega, nagu poleks see oluline. Ta pöördus Jenny poole. „Teiega pole ma kindlasti kohtunud.

Te olete unustamatu, kui tohib nii öelda.“ Mees sirutas käe tema käe poole ja Jenny poleks sugugi üllatunud olnud, kui mees oleks seda suudelda üritanud.

Maurice oli ilmselgelt vaadanud liiga palju Hollywoodi armastusfilme. Mida ta nüüd tegema peab? Mehe jalge ette minestama? Jenny summutas muige, mõeldes, mida Maurice ette võtaks, kui ta seda teeks. Kui mees teda kinni püüda üritaks, litsuks ta tema laiaks.

„Härra Raines, eks ole?“ ütles ta hoopis, raputas mehe kätt üles-alla ja lasi siis lahti. „Olen teist palju kuulnud,“ tähendas ta lõbustatult.

Vicki norsatas, ent rüüpas siis kohvi ja oli vait.

„Oo ... loodetavasti ainult head?“ küsis Maurice naerdes.

Jenny naeratas ja vaikis. Loota ju ikka võib.

„Rahu, poisu,“ ütles Vicki, üritades nalja teha, ent tema hääletoon oli liiga terav. „Jenny ei ole meie ühingu liige. Tema on see daam, kes valmistab meile selle imelise õhtusöögi. Ta on kolledži peakokk.“

„Oh, ainult suvehooajaks,“ parandas Jenny.

„Ah soo. Mina igatahes ei kurda, mu kallis,“ vastas Maurice naeratades, tuues nähtavale väga valge ja ühtlase hammasterivi. Jenny oleks kuupalga peale kihla vedanud, et need olid laminaadid. „Eriti maitstes mulle eelroog.“

Jenny naeratas ja kallutas tänades pead.

„Vicki, sa pead homset ajakava muutma,“ ütles Maurice ja võttis laekuril otsustavalt küünarnukist kinni. Kui ta naist eemale suunama hakkas, kuulis Jenny Vickit juba kurtmas.

„Tõsiselt, Maurice, ma andsin sulle keskhommikuks parima loenguaaja ...“

„Need kaks ei klapi vist omavahel eriti,“ tähendas James Raye kerget ebamugavust tundes, kui ilmselgelt ärritunud paar eemaldus.

„Olen kuulnud,“ nõustus Jenny. „Niisiis,“ jätkas ta pöördudes ja mehele naeratades, „miks te just topiste tegemise ette võtsite?“

See polnud juhuslik küsimus. Hea välimusega äsja lahutatud kolmekümnendates eluaastates mees ei pidanud ju ometi uuesti inimestega suhtlemiseks nii meeletikke meetmeid kasutusele võtma?

James naeris. „Mul pole õrna aimugi, kuidas see juhtus,“ tunnistas ta. „Vicki on mu vanema õe sõbranna. Mind kutsuti koos õega õhtusöögile, kus kohtusin Vickiga. Ja sealt edasi olingi kuidagi spontaanselt Greater Ribble'i seltskonnas.“

Jenny naeratas. See selgitas kõike. Lihtne saak. Ja ilmselgelt harjunud naiste lükata-tõmmata olema. Suurepärane. See tähendas, et James oli juba välja õpetatud. Üürikeseks suvearmukeseks sobis ta imehästi.

„Kas te olete Fellow's Gardenit kuuvalgelt näinud?“ küsis Jenny. „See on privaatne ja keelatud, aga avastasid täna ringi uidates lukustamata värava müüri ümbritsetud alale.“

James naeris. „Kas te tahate mulle häda kaela tuua?“

„Oo jaa,“ kinnitas Jenny ja võttis tal leebelt käest kinni.

Kuni rändkokk James Raye'le näitas, kui ilusad võivad tokkroosid hõbedases kuuvalguses olla, mõtles üks teine isik, kes söögisaalis ringi liikus ja head viskit rüüpas, oma homsetele plaanidele.

Ajastus oli muidugi tähtis. Kui ohver saabub liiga vara või liiga hilja, on vajalik ehk mõningane improviseerimine, ent mõrva kavandav isik oli piisavalt enesekindel, et neid ei nähta. Või kui nähaksegi, ei ole selles juhusliku mööduja meelest midagi ülemäära kompromiteerivat.

Aga siiski. Parem minna varakult magama ja olla alkoholiga tagasihoidlik. Selge pea on oluline.

Tulevane mõrtsukas muigas, soovis mitmele inimesele head ööd ja suundus oma tuppa.

Kõrge laega magamistoas pani mõrtsukas vee keema ja võttis kohvrüst ettevaatlikult välja näpatud tabletipurgi. Ta puhastas hoolega kruusi ja kuivatas selle ära, avas siis kakskümmend kapslit ja tühjendas need kruusi. Kui vesi keema tõusis, valas ta selle kruusi ja lahustas pulbri vees.

Taustauuring oli näidanud, et sellest piisab inimese tapmiseks.

Mõrtsukas pani vee hoolikalt jahtuma ja hakkas lahti riietuma.

See isik mõtles oma tegevusele ebamugavust tundes. Ta polnud koletis. Mitte ükski normaalne ja mõistlik inimene ei *taha* teist inimest tappa, aga tal polnud valikut. See polnud isegi tema süü. Teda sundis selleks teiste pahatahtlikkus. See, mis homme juhtub, on ennekõike teiste inimeste valskuse tagajärg.

Ja selle lohutava mõttega heitis mõrtsukas voodisse ja uinus viimaks.